

1 skyrius

Bedli Komptonas, Devono grafystė, 2010

Ant kėdės su aukšta atkalte sėdėjo Flepė Skot But, save laikanti mažo, bet ne tokio jau nežymaus Devono grafystės miestelio Bedli Komptono karaliene, – tą rusų imperinio stiliaus kėdę ji nusipirko *Christie's* aukcione, – ir įdėmiai tyrinėjo skaištų priešais ją kitapus senovinio riešutmedžio stalo pasodintos, pasitempusios ir šiek tiek susijaudinusios merginos veiduką. Mergina ne iš gražiųjų, bet Flepė tokios ir neieškojo. Ji ieškojo dalykiškos, gabios, sąžiningos ir paklusnios. O grožio ji prisiziūri kas kartą žvilgtelėjusi į veidrodį, ir niekas nebūtų paneigęs, kad einanti septintą dešimtį Flepė – vis dar pribloškiamai geros išvaizdos moteris. Iškilūs skruostikauliai, tvirtas smakras, plačiai susodintos jūros spalvos akys, aprėmintos juodomis ilgomis blakstienomis. Oda be jokios raukšlės, plaukai, padažyti šviesiais pelenų atspalviais ir pakirpti trumpai, pabrėžė griežtą smakro liniją ir neabejotinai išskyrė ją iš minios. Ir tik jos lūpų – o jos buvo iš tų plonųjų – kamučiai, kaip mat linkstantys žemyn, išdavė kritišką ir neatlaidų būdą. Ne, ji neieškojo gražuolės; Darnlyje yra vietos tik *vienai* tokiai.

– Mes esame baisiai užsiėmusios, kaip matote, – ištarė Flepė lėtai ir raiškiai. – Žinoma, norisi būti viskuo visiems žmonėms, bet tai tiesiog neįmanoma. Darnlis – tai ne vien tik namai, kuriuose mudu su ponu Skot Butu gyvename, tai pati Bedli Komptono širdis. Tai patys didžiausi šio miesto namai su begaliniais sodais ir pieve-

lėmis, – ji atsiduso, mat toks išskirtinumas buvo susijęs su didžiule atsakomybės našta, – ir su medelynu, ir kitomis grožybėmis, visko nė nesuminėsi. Ak, mums labai pasisėkė. Bet kartais tikrai per sunku pačiai viskuo rūpintis. Suprantate, darbotvarkė pilna renginių. Kiaurus metus mūsų durys yra atviros vietos bendruomenei. Birželį tris savaites dalijamės savo sodais su visuomene, kad ji galėtų mėgautis šia nepakartojama ir kerinčia vieta. Paskui liepą būna pobūvis sode, rugsėjį naudotų daiktų išpardavimas, spalio pradžioje Derliaus šventės arbatėlė, o pabaigoje vaikų pasirodymas su Helovyno karnavaliniais aprėdais, lapkričio penktosios naktį lauže deginamas Gajaus Fokso atvaizdas, kalėdiniai pietūs gruodį ir, žinoma, kas savaitę Knygų klubo susirinkimai, bažnyčios susirinkimai, parapijos susitikimai. Galėčiau dar vardinti. – Ji vėl atsiduso ir įsmeigė savo aštrų sakalo žvilgsnį į dėmesingai jos klausančią merginą priešais save. – Bet nebevardinsiu. Pamatysite pati, kaip žmogus gali būti užimtas ir kodėl jam reikia padėjėjos. Ko nors, kas palengvintų našta. Matote, iš tiesų aš turėjau man brangią draugę vardu Greisė, teikusią man begalinę pagalbą viską ruošiant, bet paskui ji išvyko į Italiją, ten susipažino su grafu ir už jo ištekėjo. Šešiasdešimt aštuonerių, tik pagalvokit! Dabar ji grafienė, ir kaip tai miela, nes iki tol buvo niekas. Tik visiškai eilinė moteris. Turiu galvoje, sutikta gatvėje ji akies nepatrauktų. – Flepė šnirpštelėjo ir išspaudė šiokią tokią šypsena. – Bet aš buvau labai supratinga ir kilni, nes, turiu jums pasakyti, ji pasielgė itin nedėmesingai, palikdama mane tokiam varge. Man reikalinga asmeninė padėjėja. Jūs, Persefone, man būsit pati ta. – Ji kilstelėjo nuo stalo kandidatės *curriculum vitae*. – Turite kalnus patirties. Kalbate itališkai, prancūziškai ir ispaniškai, esate gera organizatorė ir mokate virti, o tai žavinga, nors ir turiu mielą merginą vardu Karina, šį bei tą pagaminančią retkarčiais, kai esu pernelyg užsiėmusi. Žinoma, aš pati puiki virėja, bet žmogus tiesiog negali būti visur vienu metu, o mano kompetencija

reikalinga labai daug kur, be virtuvės. – Ji pažvelgė merginai tiesiai į akis. – Ar yra kas nors, ko jūs *nesugebate* daryti?

– Sodininkystė? – sudvejojusi atsakė Persefonė, tikėdamasi, kad prisipažinimas nekainuos jai darbo vietos.

Flepė nusijuokė ir pamosavo išpuoselėta plaštaka.

– Na, be šito galiu išgyventi. Mums labai pasisekė, kad čia, Darnlyje, turime visą būrį sodininkų, taip pat ir mielą lenkę merginą, ateinančią kas rytą valyti, tad man nereikės, kad ir tai darytumėt. – Ji padėjo gyvenimo aprašymą atgal ant stalo ir pabarbeno į jį ilgais, elegantiškai rausvai nulakuotais nagais. – Man reikia, kad jūs pradėtumėte dabar, tuojau pat.

Persefonės akys sužvilgo iš džiaugsmo.

– Ak, tai nuostabu, ačiū, – išpylė ji.

– Noriu, kad būtumėt pasirengusi kiekvieną rytą devyniomis pradėti tarnybą vestibulyje. Prideramos išvaizdos – užpakalyje surišti plaukai, išlyginta palaidinė, sijonas žemiau kelių ir pėdkelnės. Nepakenčiu plikų kojų. Taip pat nemėgstu aukštų pakulnių. – Flepė suraukė nosį. – Siaubingai prasčiokiška. O dabar gal norėtumėte ko nors paklausti manęs?

– Kaip, jūsų pageidavimu, turėčiau į jus kreiptis? – paklausė Persefonė.

– Ponia Skot But man tiks. Ak, ir svarbiausia – kai atsiliepsite telefonu, norėčiau, kad sakytumėt: „Darnlio rūmai, kalba ponios Skot But asistentė.“ Ar tas aišku?

Persefonė linktelėjo galva.

– Visiškai, – atsakė ji. – Visiškai, ponია Skot But.

Flepė nusišypsojo. Ši dvidešimt penkerių mergina mokosi greitai.

*

Persefonei išėjus iš kabineto, Flepė liko sėdėti prie rašomojo stalo ir dairėsi pro langą. Iš šio žavaus kambario, taip skoningai deko-

ruoto prislopintais žaliais ir pilkais tonais, vėrėsi malonus vaizdas į sodą. Na, į *vieną* iš sodų. Flepei labai pasisėkė, kad Darnlyje ji turėjo daugiau nei vieną. Turėjo jų daugybę, po teisybei, ir galėjo rodyti draugams ir vietos bendruomenei. O štai šis sodas vadinamas krocketo pievele, nors niekas čia krocketo nežaidė. Žaisdavo, žinoma, kai visi keturi vaikai dar buvo mažesni, bet jie jau seniai palikę lizdą ir išvykę gyventi į įvairiausias tolimus pasaulio kraštus, o pievelė naudojama renginiams. Lygi žemė tobulai tiko pastatyti palapinei, o kairįjį pakraštį ribojo sena akmeninė tvora, palei kurią buvo užveista garsiųjų daugiamėčių gėlių. Flepė jomis labai didžiavosi ir patenkinta rengė žmonėms „Darnlio dvaro daugiamėčių gėlių apžvalgą“ – iškilmingai žingsniuodama, ji rodė įvairius augalus ir tarė teisinguosius jų pavadinimus, žinoma, iš anksto juos įsiminusi. Subalpinis pentinius skambėjo kur kas egzotiškiau nei šarkakojis, o *hemerocallis* teikė viendienei šiočio tokio paslaptingumo. Net petunija tapdavo patrauklesnė, pavadinta savo botaniniu vardu *Ruellia brittoniana*. Ji turėjo keturis visą darbo dieną užimtus sodininkus, aprengtus žaliais sportiniais marškinėliais ir chaki spalvos kelnėmis, ir jie nudirbdavo visus sunkiuosius darbus, bet retkarčiais Flepė (ypač – tikėdamasi svečių) pati išsitraukdavo beveik nenaudojamas žirkles ir skraidydavo po rožyną, genėdama vienur kitur nudžiūvusias viršūnes. Dabar ji pamojavo vienam tų jaunų vyrų, per pievelę stumiančiam vienratį. Tas kilstelėjo pirštus prie skrybėlės. Ji maloningai nusišypsojo, nes Flepė, nepriklausomai nuo nuotaikos, visad buvo maloninga, – o tada vėl pasinėrė į reikalus. Į klausimus, kuriuos ketino iškelti ateinantį vakarą per Bedli Komptono ponių Knygų klubo susirinkimą.

Suskambo telefonas.

Flepė suskaičiavo signalus ir pakėlė ragelį po aštunto, taip kurdama įspūdį, kad yra be galo užsiėmusi ir turbūt priversta įveikti nemažą atstumą iki telefono.

– Darnlio dvaras, kalba Flepė Skot But.

– Flepe, turiu naujienų.

Tai Meiblė. Jei Flepė save laikė Bedli Komptono karaliene, tai Meiblė Hičens buvo labiausiai pataikaujanti rūmų dama.

– Tikiuosi, labai nesutrukdžiau, – išpylė greitosiomis Meiblė. – Žinau, kokia tu užsiėmusi.

– Girdėjai, Meible, tą posakį – paduok darbą tam, kuris užsiėmęs, ir viskas bus padaryta. Užsiėmę žmonės atranda laiko viskam. Na, ir ką man gali pranešti?

– Heda Harvei Smit nusipirko namą Bedli Komptone, – pergalingai išdrožė Meiblė, beveik neabejodama pateikusi Flepei naujieną, o ta mėgo viską sužinoti pirmoji.

Praėjo šiek tiek laiko, kol ji virškino tos šiurpinančios žinios kąsni. Flepė neseniai ištiko tokia nesėkmė – ji susipažino su Heda Harvei Smit, staiga nutarusi dalyvauti jos brolio laidotuvėse baldžio mėnesį. Tada Hedai užsiminus, kad ji su vyru Čarlzu ketina persikraustyti į Bedli Komptoną, Flepė manė – tiesą sakant, ji tikėjosi, – kad tai tik tuščias gąsdinimas. Dabar jau atrodė – jei Meiblės šaltiniu galima tikėti, – kad grasinimas išsipildė. Ji įsitempė tarsi šuo, pajutęs grėsmę savo pažymėtoje teritorijoje, ir atsakė su gerai išlavintu lengvabūdiškumu balse:

– Meible, nežinau, kurį namą jie galėtų būti nusipirkę, nes vienintelis, be mūsų, didelis namas mieste priklauso serui Aldžernonui ir ledi Mikletvait, ir nė neįsivaizduoju, kad Heda teiktusi pirkti nors kiek už jį mažesni. – Padrąsinta savo minčių eigos, ji nusijuokė. – Meible, ar tu tikra, kad viską išgirdai teisingai?

– Štai čia ir yra šuo pakastas, Flepe. Tas namas, kurį nusipirko Heda, – tai ne koks kitas, o būtent Kompton Kortas. – Meiblė nugirdo, kaip Flepė staiga sulaukė kvapą, ir net suvirpėjo iš pasitenkinimo. *Tai* buvo naujiena Flepei. – Kaip tik tas namas, – nenusiramino ji ir jaudindamasi šnekėjo vis garsiau. – Seras Aldžernonas ir ledi Mikletvait išsikėlė į Ispaniją.

Jei Flepė nebūtų sėdėjusi, tai dabar būtų susmukusi krėsele tarsi suzmekusi suflė. Kaip taip galėjo atsitikti, kad viskas vyko jai priešais nosį, o ji nepamatė nė menkiausio ženklų? Juk Filida Micketvait tikrai turėjo jai pranešti, kad jie išvyksta? Žinoma, Flepė negalėjo priskirti savęs prie jos draugių, nors metų metus bandė ja tapti, bet pažįstama pavadinti būtų visai teisinga. Galų gale, argi ji nesilankė daugumoje Flepės renginių? Po teisybei, ji dar liepą Flepės sodo pobūvyje dalyvavo kaip garbės viešnia. Flepė sunkiai atsiduso ir suėmė save į rankas. Mat ką Flepė sugebėjo ypač gerai, tai slėpti, kad pasijuto išmušta iš vėžių.

– Manau, tai nuostabu, kad Heda ir Čarlzas ketina apsigyventi čia, Bedli Komptone, – ištarė ji kaip visad maloningai. O tada išsyk jos rūpesčių prikimštoje galvoje prasilaisvino vietos ir ten atsirado puiki mintis. – Mes turime pasitikti juos su pobūviu, – tarė ji.

O taip! Vakarėlis, čia Darnlyje, tarė ji sau mintyse, kone dusdama nuo susijaudinimo. Prabangi puota, parodysianti Bedli Komptonui, kad karalienė nejaučia jokios grėsmės savo sostui, ir leisianti Hedai iš karto suprasti, kad šiame miestelyje esama hierarchijos, ir būsią geriausia jai paklusti.

– Ar nežinai, kada jie čia atsikrausto? – paklausė ji.

– Ooooo! Vakarėlis! Kaip puiku, Flepe. Niekas nemoka rengti vakarėlių kaip tu! – Flepė neatsakė, tad Meiblė skubiai pridūrė: – Rytą išėjęs nusipirkti laikraščių Džonas matė didelį perkraustymo furgoną, važiuojantį ta kryptimi. – Džonas yra Meiblės vyras. – Labai didelį, įspūdingą. Tokį perkraustymo furgoną samdytusi turtingos moterys kaip Heda Harvei Smit.

– Nejaugi? – nevykusiai nusistebėjo Flepė.

– Tikrai. Lažinuosi, jis pilnas visokių lobių.

– Taip, taip, esu tikra, kad pilnas, – atkirto Flepė, suerzinta minties apie labai didelį ir įspūdingą perkraustymo furgoną, pilną Hedos Harvei Smit lobių. – Jei jie kraustosi, kol mes šnekame, tai

liko nedaug laiko. Viskas turi įvykti per ateinančias porą savaitių. Rugsėjo pradžioje. Kokteilių vakarėlis sode. Paskutinis vasaros pobūvis. Kurį kiekvienas prisimintų ilgais žiemos mėnesiais ir apie jį kalbėtų, kai apie trečią jau ima temti, lauke šaltis ir dargana. Sodas vis dar puošnus. Po teisybei, Darnlis dar niekad neatrodė taip dingiai. Tuojau pat skambinu Hedai.

– Ak, ji bus patenkinta, gavusi iš tavęs žinią, – pritarė Meiblė nekaltu balsu.

– Žinoma, kad bus. Jeigu aš maloniai priimsiu juos į bendruomenę, visi kiti seks mano pėdomis. Ir žinai, Meible, labai džiaugiuosi pasiūlydama jiems savo petį. Galų gale, juk tai man nieko nereiškia, tiesa? O jiems bus didelė paspirtis.

*

Padėjusi ragelį, lenktyniauti gimusi Flepė jau nesitvėrė savo kailyje. Skubiai atsivertė raudona oda aptrauktą adresų knygelę, laukuotas nagas slystelėjo žemyn auksinėmis abėcėlinės rodyklės raidėmis, kol apsistojo prie M. Čia, po mero ir dar keliais adresais, buvo seras Aldžernonas ir ledi Mikletvait. Ji įnoringai papūtė lūpas, suprasdama turėsimi pakeisti jų adresą naujuoju ispanišku, taip pribraukydama tvarkingą užrašinę, bet nieko jau nepadarysi. Pakėlė ragelį ir surinko numerį.

Po neapsakomos daugybės signalų atsiliepė vyriškas balsas.

– Kompton Kortas.

– Ak, sveiki, su kuo aš kalbu? Tai ponias Skot But iš Darnlio dvaro, – oriai ištarė Flepė.

– Laba diena, ponias. Aš Džonsonas, liokajus. Apgailestauju, šių namų ponias dabar negali atsiliepti. Gal pageidaujate palikti žinutę?

Flepės orumas buvo užgautas dviem atžvilgiais. Pirma – Heda turi liokajų, antra – liokajus akivaizdžiai nežinojo, kokia reikšminga yra Flepė.

– Taip, jei būsite toks malonus, – atsakė ji, vargiai besugraibydamą senkančias savo maloningumo atsargas. – Prašyčiau jai pranešti, kad Flepė Skot But iš Darnlio dvaro pageidautų priimti ją savo bendruomenėje čia, Darnlyje, kitą savaitę per nedidelį bendraminčių susibūrimą. Nieko įmantraus, mes, kaimo žmonės, puikavimąsi laikome baisiai prasčiokišku dalyku. Galbūt ji malonės man paskambinti, nutvėrusi minutėlę laisvo laiko, ir praneš, kuri diena jai tinka.

Ir nedelsdama pasakė savo numerį.

– Pasirūpinsiu, kad ji gautų jūsų žinutę dar šį rytą, – atsakė Džonsonas.

– Tai būtų ypač gražu, dėkoju. – Paskui, tarsi prisiminusi, pridūrė: – Jei manęs nebus namie, ragelį pakels mano asmeninė asistentė Persefonė, ir ponias Harvei Smit galės palikti jai žinutę.

Heda turi liokajų, o *ji* turi asmeninę asistentę. Flepė padėjo ragelį labai patenkinta savimi.

*

Kaip visad, atėjus pietų metui, į kiemą priešais Darnlio dvarą įburzgė karamelinis Keneto Skot Buto jaguaras ir tykiai sustojo greta Flepės reindžroverio. Kenetas atidarė dureles ir sunkiai dūsaudamas, nes liemens apimtis trukdė prasibrauti pro kliūtį, pasikėlė nuo sėdynės, tvirtai įsiremęs į žvyrą abiem nepriekaištingai baltais golfo batais. Vos penkių pėdų ir aštuonių colių aukščio, plačiom geltonai languotom golfo kelnėm, geltonom kojinių ir priderintu kašmyro vilnos megztiniu su V formos iškirpte jis galėjo priminti kokį nors komišką personažą, jei nebūtų taip nejuokais turtingas. Kenetas ne toks žmogus, kad galėtum jį vertinti nerimtai. Jis ir *pats* savęs nevertino nerimtai. Tai buvo žmogus, imantis derlių iš to, ką sumaniai pasėjo, nepraleidžiantis golfo partijos savo įrengtame Bedli Komptono lauke, kuriam davė savo

vardą, ir šiaip besivartantis lyg inkstas taukuose. Golfas įkvėpdavo jį kaip niekas kitas, ir kiaurą dieną teikė jam žvalumo. Galų gale, kodėl neužpildžius savo valandų kuo nors ne itin įpareigojančiu? Turėjo teisę į gyvenimo malonumus, nes jau aštuntajame praėjusio amžiaus dešimtmetyje savo sunkiu darbu padėjo pamatus ir sukūrė populiarus greitojo maisto restoranų imperiją, o paskui dešimt metų pardavinėjo jį milijonams žmonių. Tam reikėjo klasotos, suktybių ir išžvalgumo, o to niekad nestokojo. Vaikystę praleidęs pavojinguose skurdžių rajonuose, iškilo į žmones. O tuometinė Flepė But buvo vyšnia ant jo torto. Tai ji pakišo mintį sujungti jų dviejų pavardes. Taip pailginę savo pavardę Skot Butai pasidovanojo sau, ko iki tol stokojo, – didybės dvelksmą.

Kenetas plačiai atidarė laukujes duris ir žengė į vestibulį, kur iš abiejų marmurinio židinio pusių kabojo jo ir Flepės, abiejų rimtai nusiteikusių, portretai, nutapyti įžymiojo dailininko Džonatano Jo, o po rinktiniais devyniolikto amžiaus baldais žvilgėjo šachmatų lentos rašto parketas. Iš tiesų vestibulis Darnlyje buvo itin įspūdingas. Kenetas patenkintas atsiduso. Jau užuodė pietus. Ar tai ériena? Tik jau ne tos vegetariškos nesąmonės, kuriomis kadaise buvo susižavėjusi Flepė. Jis iš tų vyriškių, kuriems patinka mėsa ir pora daržovių.

– Brangioji! – šūktelėjo jis ir sustojo išsižergęs, rankomis įsiremęs į klubus.

Iš kabineto pasirodė Flepė ir nupleveno į vestibulį su besiplaikstančia melsva palaidine, plačiomis baltomis kelnėmis, apsikabinėjusi auksiniais papuošalais.

– Brangusis, – atsiliepė ji, atkišdama skuostą, kurį jis pareigingai pabučiavo. – Ar gražiai praėjo rytas?

– Neblogai. Neblogai. Nepataikiau smūgiuodamas saktu į antrą. Reikėjo man laimėti kirtį į septintą – kaip visad laimiu. Jei aštuonioliktame nebūčiau išmušęs kamuoliuko į užribį, čia būtų buvusi viena geriausių mano partijų.

Flepė leido jo ataskaitai pro vieną ausį įeiti, pro kitą išeiti, nes golfas, jos supratimu, yra labiausiai varginantis sportas. Ne taip, kaip tenisas, – tas tai žavingas. Strėlyčių mėtymas ar biliardas – irgi ne.

– Brangusis, turbūt miršti iš bado. Karina paruošė ėrienos kulšį. Šį kartą liepiu jai išimti iš šaldiklio truputį anksčiau, nes mums labiau patinka vos raustelėjusi, tiesa? Kaip žinai, aš pati esu ėrienos kepimo specialistė, bet šį rytą buvau taip užsiėmusi, kad neturėjau laiko.

Jis užlipo paskui ją į viršų, mat Flepė žinojo, kad jis mėgsta prieš pietus persivilkti golfo drabužius. Kol drabužinėje kelnes iki blauzdų keitė chaki spalvos kelnėmis, Flepė, atsisėdusi prie tualetinio stalelio savo miegamajame, pūkučiu pudravosi gražutę nosytę. Kaip gera jaustis dešimtmečiu jaunesnei už kitas Bedli Komptono bendraamžes moteris, tai neapsakomai kelia dvasią, šypsodamasi svarstė ji mintyse.

– Priėmiau asmeninę asistentę, – šūktelėjo ji. – Vardu Persefonė ir pradeda dirbti nuo rytojaus.

– Kaip žavu, – atsišaukė Kenetas. – Šeši mėnesiai Olimpe ir šeši pas Hadą, – pridūrė sukikenęs.

– Taip, ir ar prisimeni Hedą Harvei Smit iš Hario Prato laidotuvių? Tą apkūnią moterį, kuri kalbėjo garsiai?

– Ten buvo aibė apkūnių moterų, kurios kalbėjo garsiai, – atsiliepė jis. – Kurią turi galvoje?

– Pats žinai, brangusis. Tą vargšelę su kupeta prastai dažytų rudų plaukų. – Flepė perbraukė delnu savuosius, profesionaliai nudažytą šviesaus pelenų atspalvio šukuoseną. – Kuri save laiko labai įžymia. *Žinai*, brangusis, Heda Harvei Smit.

Kenetas neprisiminė moters tokia pavarde.

– Na, tai ką apie ją norėjai pasakyti?

– Jiedu su vyru Čarlzu nusipirko Mikletvaitų namą ir šiandien įsikrausto.

Gerokai užtrukęs Kenetas pagaliau pasirodė tarpdury sagstydamasis marškinius.

– Kas atsitiko Mikletvaitams? – pasiteiravo.

– Išvyko gyventi į Ispaniją. – Flepė papurtė galvą ir susiraukė. – Nežinojai? Maniau, kad sakiau tau. Ledi Mikletvait pati man pranešė prieš kelis mėnesius. Matyt, visai išskrito iš galvos.

– Kaip sakei, kas ta moteris?

– Niekas.

– Ji turi vyrą?

– Akivaizdu. Jo vardas Čarlzas.

Kenetas linktelėjo galva.

– Įdomu, ar žaidžia golfą.

*

Tą vakarą Heda Harvei Smit neatskambino Flepei iki pat šešių. Šioji pakėlė ragelį, kaip visada, tik po aštunto skambučio.

– Darnlio dvaras, kalba Flepė Skot But.

– Ak, Flepse, čia Heda, – garsiai ištarė ta.

Flepė suabejojo, ar gerai išgirdo, kaip ištartas jos vardas. Ir nutarė, kad apsiriko, juk visi žino, kad ji vadinama Flepe, ir kalbėjo toliau.

– Ak, Heda, – leidosi saldžialiežuvauti ji. – Kaip gerai, kad atskambinai.

– Buvau baisiai užsiėmusi – krausčiausi.

– Taip ir supratau. – Flepė tikrai neketino prisipažinti ką tik apie tai sužinojusi. – Sveika atvykusi į Bedli Komptoną.

– Ačiū, Flepse. Čia žavinga. Mudu su Čarlzu patys laimingiausi. Nors reikės dar ne vienos dienos, kol viskas atsistos į vietas.

Flepė jau buvo beveik tikra, kad Heda vėl pavadino ją Flepse, bet ne tiek tikra, kad padarytų pastabą. Vis dėlto ta abejonė išmušė ją iš vežių.

– Puikiai pažįstu Mikletvaitų namą, – susiėmė ji. – Įsivaizduoju, kiek jums reikia nuveikti. Filida, ledi Mikletvait, gera mano draugė, žinai.

– Kuo galiu padėti, Flepe?

– Flepe, – tvirtai pataisė ta, dabar jau šimtu procentų tikra, kad gerai išgirdo.

– Kuo galiu padėti, Flepe? – pakartojo Heda nė kiek nesutrikusi ir neatsiprašiusi, kad netaisyklingai ištarė.

Flepė pasistengė susivaldyti ir trūks plyš surasti to žavesio ir dvasios kilnumo, dėl kurių buvo plačiai žinoma.

– Norėčiau priimti tave su Čarlzu čia, Darnlyje, nedideliame kokteilių vakarėlyje, – pasakė ji, iš visų jėgų tramdydama susierzinimą priverstine šypsena. – Būtų labai gražu pristatyti judu bendruomenei. Mums Bedli Komptone patinka, kad naujai atvykusieji pasijustų kaip namuose.

– Baisiai miela, Flepe, – atsakė Heda, bet anaip tol ne tokia dėkinga, kaip tikėjosi Flepė, – tačiau mudu su Čarlzu patys ketiname iškelti nedidelį vakarėlį. Kvietimą turėtumei gauti rytoj.

Flepė nesusigaudė, ką atsakyti. Karštligišškai narstė galimybes, kaip atstatyti savo ankstesnį pranašumą, bet tesugebėjo išspausti:

– Kaip puiku, Heda. Tu tokia maloni. Bendruomenė bus sujau-dinta. Jie taip mėgsta gerus vakarėlius.

– Tikiuosi, kad tu galėsi ateiti, – tarė Heda.

– Man reikės pasižiūrėti į savo užrašinę. Žinai, kaip žmogus būni užsiėmęs.

– Labai tikiuosi, kad mus kaip nors įsprausi, Flepe, – atsakė Heda. – Kiek esu girdėjusi, be tavęs nebūtų tikro vakarėlio.

Flepė nusijuokė, vėl pasijutusi buvusioje aukštumoje ir vėl visai saugi.

– Mudu su Kenetu mielai ateisime, esu tuo tikra.